FSSPX

Az általános elöljáró levele a barátokhoz és jótevőkhöz

„Örvendezzél, Mária, mert egyedül te tiportad el a világon támadt valamennyi eretnekséget!”

A Boldogságos Szűz Mária azért tiporja el az eretnekségeket, mert anyai küldetése abban áll, hogy a lelkeket Jézus Krisztushoz, a megtestesült Igazsághoz vezetve eljuttassa az isteni életre. Márpedig az eretnekség, meghamisítva az Istenről és Krisztusról való ismeretet, magánál a forrásánál támadja meg a természetfeletti életet. Annak tehát, aki azt a küldetést kapta, hogy ezt az életet közvetítse a lelkeknek, attól is meg kell óvnia őket, ami azt elpusztítja: a tévedéstől és a hazugságtól.

Mária számára az eretnekségek eltiprása tehát azt jelenti, hogy az emberi értelemben megvédelmezi Fiának Igazságát, hogy a lelkeket a Vele való egységben megőrizze.

Kedves Hívek, Barátaink és Jótevőink!

Assisi és a Mater Populi Fidelis szelleme

Negyven évvel ezelőtt II. János Pál pápa Assisibe gyűjtötte valamennyi vallás képviselőit egy olyan napra, amely mély nyomot hagyott a lelkekben, és az évek során újra meg újra megrendezett ökumenikus találkozók egész sorának vált gyászos mintájává. Közülünk az idősebbek talán emlékeznek egy különösen sokatmondó esetre: Dél-Olaszországból zarándokok egy csoportja érkezett Assisibe, a Fatimai Szűzanya szobrát hozva magával, anélkül, hogy igazán megértették volna, mi fog ott történni… A találkozó szervezői eltávolították őket, mert a szobor jelenléte zavarta volna a tervezett szertartások menetét.

Egy évvel ezelőtt, 2025. november 4-én a Hittani Dikasztérium olyan szöveget tett közzé, amely számos visszhangot váltott ki, mivel kifejezetten arra kérte a keresztény népet, hogy a Boldogságos Szűz Máriával kapcsolatban kerülje a Társmegváltó és a Minden Kegyelem Közvetítője címek használatát. Ezeket a címeket ma helytelennek, pontatlannak, mindenekelőtt pedig alkalmatlannak tekintik arra, hogy megfelelően kifejezzék a katolikus dogmát, ahogyan azt immár felfogják és újraértelmezik.

Ez a gyászos szöveg, amely tartalmát és elkerülhetetlen lelkipásztori következményeit tekintve egyaránt pusztító, közvetve mégis járt egy kedvező hatással: ismét ráirányította a figyelmet a megfogalmazások és a címek jelentőségére. A modernista szemlélet ugyanis, amely a hit aktusát Isten személyes és bensőséges megtapasztalására igyekszik leszűkíteni, a megfogalmazások megvetéséhez vezet, arra hivatkozva, hogy a hitet nem lehet konkrét és „szakszerű” kifejezések használatára korlátozni, sem azok közé szorítani, mivel ezek természetüknél fogva képtelenek kifejezni az átélt tapasztalatot.

Ezért szeretnénk az assisi vallásközi találkozó és a *Mater Populi Fidelis* közzétételének szomorú évfordulóját arra felhasználni, hogy elmélkedjünk a Boldogságos Szűz Mária egyik igen szép címéről, amellyel a liturgia illeti őt: ő az, aki egymaga eltipor minden eretnekséget. „Örvendezzél, Mária, mert egyedül te tiportad el a világon támadt valamennyi eretnekséget!”

Mivel igazolható ez a cím? Miért akar az Egyház még a liturgiájában is ilyen képet állítani elénk Máriáról? Első pillantásra úgy tűnik, hogy ez a cím nem áll közvetlen kapcsolatban sem Mária istenanyaságával, sem örök szüzességével.

Ahhoz, hogy felmérjük e cím szépségét és mélységét, és teljes jelentőségét megértsük, egészen a természetfeletti élet forrásáig kell visszamennünk: Isten életéig, amelyet kegyelme által tetszése szerint közöl a lelkekkel. Ennek fényében érthetjük meg a Boldogságos Szűz Mária egyedülálló helyét, akiben az isteni életben való részesedés páratlan teljességet ér el.

Mi az isteni élet?

Foglalkozzunk egy kissé teológiával, és próbáljunk néhány pillanatra behatolni az örökkévalóságba. Az isteni élet a lehető legegyszerűbb valóság; ám éppen ez az egyszerűség olyan mélységes, hogy nem tudjuk teljesen felfogni.

> *„Az isteni élet nem más, mint a szemlélődés és a szeretet aktusa, amely által Isten, önmagát egyszerre a legfőbb Igazságként és a legfőbb Jóként szemlélve, tökéletesen gyönyörködik önmagában."*

Az örökkévalóságban Isten egyetlenegy aktust visz végbe: szüntelenül önmagát szemléli. Szemléli saját Létét, szemléli annak végtelen tökéletességét – mert ez a Lét ilyen: végtelenül tökéletes. Legfőbb Létének ez a szemlélése alkotja magát az életét: ha Isten nem így élne, egyszerűen nem volna többé Isten.

Ezt a végtelen tökéletességet pedig, amelyet szemlél, tökéletesen szemléli: isteni értelme szemléli isteni Létét, és azt teljes egészében felfogja a szemlélődés egyetlen, tökéletesen igaz és mindig önmagával azonos aktusában. Így, isteni Létét tökéletesen megismerve, a legfőbb Igazságként szemléli önmagát.[1]

Másfelől pedig, amikor Isten a legfőbb Igazságként szemléli önmagát, egyúttal a legfőbb Jóként is szemléli önmagát. Az Igaz és a Jó ugyanis egy és ugyanazt a valóságot jelöli, két különböző szempontból tekintve.[2] Ha tehát Isten a legfőbb Lét és a legfőbb Igazság, akkor szükségképpen a legfőbb Jó is. És önmagának mint legfőbb Jónak ebben a szemlélésében Isten tökéletesen szereti önmagát. Ha másként volna, Isten nem volna többé Isten.

Összefoglalva: az isteni élet nem más, mint a szemlélődés és a szeretet aktusa, amely által Isten, önmagát egyszerre a legfőbb Igazságként és a legfőbb Jóként szemlélve, tökéletesen gyönyörködik önmagában.

Bár Isten ily módon teljesen elég önmagának, szabadon úgy döntött, hogy Létéből és tökéletességéből valamit önmagán kívül másokkal is közöl. A jóság ugyanis természeténél fogva arra hajlik, hogy másokkal közölje önmagát, hogy önmagát adja. Isten, a legfőbb Jóság esetében ennek az önmagán kívülre irányuló szabad önátadásnak a teremtmények voltak a címzettjei; különösen pedig bizonyos teremtmények, akikkel Isten nemcsak Létéből és tökéletességéből akar valamit közölni, hanem magából az életéből is.

Isten azáltal közli életét a lelkekkel, hogy megismerteti velük önmagát

Ezen alapvető előzmények tisztázása után könnyen megértjük, hogy amikor Isten valamely lelket bizonyos módon részesíteni akar isteni életében, először megismertet vele valamit önmagából. Isten éppen azért „nyilatkoztatja ki magát" a hit fátyla alatt, hogy életet adjon a léleknek, és részesítse őt önmagának abban a szemlélésében, amely saját életét alkotja.

A hit által megvilágosított lélek megismerheti Istent, és megismerve Őt, szeretheti és szolgálhatja. Ebben áll a hit szükségessége. Lehetetlen ugyanis szeretni a Jót és hozzá ragaszkodni, ha előbb nem ismerjük meg ezt a Jót. Senki sem szereti és nem is kívánja azt, amit nem ismer.

Ez a Kinyilatkoztatás azonban nem korlátozódik arra, hogy megismertesse velünk Isten tökéletességeit. Mélyebben is bevezet életének benső titkába, feltárva előttünk egy olyan misztériumot, amelyet pusztán saját erejére hagyatkozva értelmünk sohasem fedezhetett volna fel: ez az egyetlen isteni élet három különböző Személynek, az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek az élete.

> *„Isten éppen azért »nyilatkoztatja ki magát« a hit fátyla alatt, hogy életet adjon a léleknek, és részesítse őt önmagának abban a szemlélésében, amely saját életét alkotja."*

A Szentháromság életében az Atya önmagát megismerve öröktől fogva nemzi Igéjét, az isteni Igazság tökéletes kifejeződését, „dicsőségének kisugárzását és lényegének képmását" (Zsid 1,3). A Fiú tehát ez az Ige, akiben az Atya tükröződik és kifejezi az örök Igazságot. Az Atyától és a Fiútól pedig öröktől fogva származik a Szentlélek, az önmagában fennálló Szeretet.

Isten éppen ebben a szentháromságos életben akar részesíteni bennünket. A lelkek megszentelésének ebből a vágyából fakad tehát az Ószövetség fokozatos Kinyilatkoztatása, mindenekelőtt pedig annak beteljesedése Isten Igéjének, a megtestesült legfőbb Igazságnak földi eljövetelében. Mivel Isten emberré lett, aki a mi Urunkat szemléli, emberségén keresztül magát Istent szemléli: „Aki engem lát, látja az Atyát" (Jn 14,9); az Atyának a Fiú által való megismerése révén pedig eljut az örök életre: „Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek Téged és akit küldtél, Jézus Krisztust" (Jn 17,3).

Ez döntő jelentőségű: a mi Urunknak, a testté lett Igének a megismerése lett itt a földön Isten bensőséges megismerésének szükséges eszköze. Az emberek a megtestesült Ige embersége által, és kizárólag általa juthatnak el a szentháromságos élethez és szemlélhetik Istent: „Istent soha senki sem látta; az egyszülött Fiú, aki az Atya kebelén van, ő

nyilatkoztatta ki" (Jn 1,18); következésképpen pedig „láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttének dicsőségét, aki telve van kegyelemmel és igazsággal" (Jn 1,14).

Természetesen Isten a tévedés legcsekélyebb lehetősége nélkül ismerteti meg önmagát: ha – ami lehetetlen – Isten úgy ismertetné meg magát, hogy az Igazsághoz valamiféle tévedést keverne, lehetetlenné tenné a lelkek megszentelődését. Mindazonáltal a hitben mindig marad bizonyos homály: ezen a földön fátylon keresztül ismerjük Istent. Ez a fátyol az örökkévalóságban fog lehullani, ahol a hit sajátos megismerése átadja helyét a boldogító színelátásnak: Isten természetfeletti megismerése így a tökéletlen módból a tökéletes módba megy át; a hit megelőzi a színelátást, és azért van, hogy előkészítse azt, és elvezessen bennünket hozzá.

> *„A mi Urunknak, a testté lett Igének a megismerése lett itt a földön Isten bensőséges megismerésének szükséges eszköze."*

Ha tehát Isten az imént nagy vonalakban leírt eszközök által szenteli meg és élteti a lelkeket, akkor milyen fokot érhet el ennek a legfőbb Igazságnak az ismerete a Boldogságos Szűz Mária lelkében?

Látni fogjuk, hogy az Igazságnak ez a szemlélése Máriában egyrészt kegyelmi teljességének fokához, másrészt istenanyaságához, végül pedig egyetemes Közvetítőként betöltött sajátos küldetéséhez igazodik, amely magában foglalja azt a feladatot, hogy minden léleknek közvetítse Fiának, az igaz Istennek és igaz embernek bensőséges ismeretét.

Az Igazság szemlélése a kegyelemmel teljes Máriában

Nyilvánvaló, hogy Mária szentsége az Igaz szemlélésének olyan fokával jár együtt, amely mindannyiunk számára elképzelhetetlen. Mivel ugyanis megőriztetett az áteredő bűntől és annak sebeitől, nála a tévedés veszélye sem áll fenn. Értelmében nincs semmiféle tévképzet, sem téves vagy elhamarkodott ítélet. Semmiféle rendetlen szenvedély nem zavarja meg vagy homályosítja el benne az igazság felismerését. Az Igazság szemlélése benne semmilyen akadályba nem ütközik.

Mindenekelőtt azonban tisztasága páratlan képességet kölcsönöz értelmének az örök igazságokba való behatolásra; ezt a képességet tovább erősíti a Szentlélek természetfeletti ajándékainak elképzelhetetlen fokú jelenléte lelkében. Különösen az értelem és a bölcsesség ajándéka teszi lehetővé számára, hogy az isteni Igazságokat a Szeráfokénál és a Kerubokénál magasabb fokon szemlélje. Ő a Bölcsesség Széke.

Kegyelmének teljessége folytán lelke így egészen kiváltságos és egyedülálló helyzetben van. A bűn és a tévedés két olyan valóság volna, amely valamiképpen akadályozná tökéletes szemlélődését, következésképpen Istennel való tökéletes egyesülését és szentségét is.

Márpedig ahogyan lelkét nem érintheti nemcsak a bűn legcsekélyebb árnyéka, de még a legkisebb tökéletlenség sem, ugyanúgy értelmét sem érintheti a tévedés legcsekélyebb árnyéka.

Máriának ez a tökéletes ragaszkodása az Igazsághoz szabadságának páratlan tökéletességét is megérthetővé teszi. „Az igazság szabaddá tesz benneteket" (Jn 8,32): a mi Urunknak ez a szava puszta teremtményben sohasem valósult meg olyan tökéletesen, mint az ő édesanyjában. Az igazi szabadság ugyanis nem abban áll, hogy lehetőségünk van elfordulni a jótól, hanem abban, hogy akadálytalanul mozoghatunk benne. Mivel akaratát semmiféle bűnre való hajlam nem gátolta, az Igazság megismerése és a Jóhoz való ragaszkodása pedig semmiféle akadályba nem ütközött, maga a szabadsága is egyedülálló tökéletességet ért el. Bűnre való képtelensége korántsem csökkentette szabad akaratát, hanem Garrigou-Lagrange atya kifejezésével „teljes szabadságot adott neki a jó rendjében, a rossz felé való bármiféle elhajlás nélkül".[3] Szabadsága így, isteni Fiának szabadságához hasonlóan, Isten szabadságának legtisztább képmása volt.

Az Istenanya, a megtestesült Ige szemlélője

Szem előtt kell tartanunk, hogy a szemlélődés, amelyről beszélünk, mivel olyan eszköz, amely által Isten saját életét közli, nem korlátozódik a szemlélt igazságok megfigyelésére és csodálatára: maga ez a szemlélődés alakítja át lassanként a lelkeket annak mintájára, amit szemlélnek. Más szóval: a keresztény szemlélődés által Isten fokozatosan magához hasonítja és Jézus Krisztus képmására alakítja a lelkeket. Szent Pál pontosan ebben az értelemben tanítja, hogy „az igaz a hitből él" (Róm 1,17).

Az a lélek pedig, amely minden más léleknél inkább állandóan a hit hatása alatt, a mi Urunk szemlélésében élt, a Boldogságos Szűz Mária lelke. A Szeplőtelennek az az egyedülálló és páratlan képessége ugyanis, amellyel a szemlélődés által behatol az Igazba, nem kizárólag az általa kapott páratlan adományokon alapul, amelyek az angyalokénál is magasabb rendű, közvetlen belátásra teszik képessé. Egy másik, ugyanilyen fontos tényező is egészen kiváltságos helyzetbe emeli: istenanyaságából fakadó közvetlen és egyedülálló kapcsolata a mi Urunk Jézus Krisztus emberségével.

> *„A Boldogságos Szűz Mária annál bensőségesebben egyesül szemlélődésének tárgyával, mivel ez a megtestesült Ige valóban az ő Fia, ő pedig valóban az Ő édesanyja."*

Ne feledjük, hogy az Atya ezt az Igével egyesült emberséget választotta eszközül a Kinyilatkoztatás teljességének megvalósítására. A Boldogságos Szűz Mária pedig annál bensőségesebben egyesül szemlélődésének tárgyával, mivel ez a megtestesült Ige valóban az ő Fia, ő pedig valóban az Ő édesanyja. Ezt a közelséget egészen páratlan fokra emeli az a tény, hogy a mi Urunk emberségének testi anyagát kizárólag a Boldogságos Szűz Mária adta.

Következésképpen a történelemben sohasem létezett és sohasem fog létezni mélyebb rokonság anya és fia között annál, amely Máriát és Jézust egyesíti.

A túlzás veszélye nélkül vonhatunk itt igen szembetűnő párhuzamot az Ige örök nemzése és a mi Urunk időbeli születése között. Ahogyan az Atya az örökkévalóságban az Igét szemlélve ezt mondja neki: „Ma nemzettelek téged" (Zsolt 2,7) – ahol a „ma" magát az örökkévalóságot jelenti –, ugyanúgy a Szűzanya, a mi Urunkat szemlélve, szüntelenül ezt mondhatja neki: „Én vagyok az édesanyád, én szültelek az időben." Nagy Szent Leó a Hiszekegy szavait átfogalmazva egy igen szép és meglehetősen szokatlan kifejezéssel foglalja össze a mi Urunk embersége és Mária közötti egyedülálló rokonságot: „Anyjával egylényegű" (30. beszéd, 6).

Mária ráadásul harminc éven át a szeme előtt láthatta ezt az Igével egyesült emberséget, mint a lelke előtt szélesre tárt isteni ablakot. Mindannyian tudjuk, hogy a mi Urunk életéből harminc évet rejtettségben akart tölteni, hogy megértesse velünk a szemlélődő élet elsőbbségét a tevékeny élettel szemben. Ám egy második, ugyanilyen mély ok is megvilágítja ezeket a hosszú názáreti éveket: lehetőséget adni Máriának arra, hogy páratlan bensőségességben szemlélje a megtestesült Igét, akinek édesanyja volt. Miért? Természetesen azért, hogy mindinkább megszentelődjék és az Ő képmására alakuljon. De azért is, hogy a testté lett Igazság szemléléséből táplálkozva később az Egyházat is ebből éltethesse.

Mária közli a lelkekkel az életet, amelyet kapott

A megtestesült Igének ez a páratlan ismerete ugyanis nem arra rendeltetett, hogy Szűz Mária személyes kiváltsága maradjon. A kegyelmi teljesség, amelyet kapott, egyetemes Közvetítőként betöltött küldetését is szolgálta: aki befogadta Krisztust és a világnak adta Őt, továbbra is részt vesz – Fiától való teljes függésben – a Megváltás gyümölcseinek a lelkekkel való közlésében.

Következésképpen, mivel a természetfeletti élet itt a földön Istennek a hit fátyla alatt történő megismerésével kezdődik, Mária közvetítése mindenekelőtt ezen a területen érvényesül. Mivel úgy ismerte Jézus Krisztust, ahogyan egyetlen más teremtmény sem, gyermekeit a hit életére szüli: bevezeti a lelkeket Fiának ismeretébe, megerősíti őket az Általa kinyilatkoztatott Igazságban, és megtanítja őket arra, hogy mind mélyebben behatoljanak annak misztériumaiba.

> *„Hivatása nem csupán az, hogy a keresztény élet példaképe legyen, hanem az is, hogy anyaként közölje ezt az életet a lelkekkel, és fejlődése során oltalmazza azt."*

A Szűzanyának így nemcsak szemlélődésének gyümölcsét kellett közvetítenie a születő Egyháznak, hanem bizonyos értelemben magát e szemlélődés gyakorlatát – mondhatnánk: módszerét – is, amely arra volt hivatott, hogy az Egyház életének benső éltető elve legyen.

Akár lelki, akár liturgikus, akár tanbeli tevékenységéről van ugyanis szó, az Egyház működése mindig ugyanarra a szemlélődő aktusra vezethető vissza, amelynek célja a lelkek megszentelése és a boldogító színelátásra való felkészítése. Ebben a megvilágításban a Szűzanyának a keresztény lélek ősmintájává kellett válnia.

Mária anyai küldetése azonban itt nem ér véget: mivel célja az, hogy hitet ébresszen a lelkekben, nem maradhat közömbös az Igazság megvédésének szükségessége iránt. Mivel az a feladata, hogy Fiához vezetve a lelkeket eljuttassa őket az Életre, feltétlenül meg is kell óvnia őket mindattól, ami elhomályosítja Jézus Krisztusról való ismeretüket és eltéríti őket Tőle. E téren ugyanis a tévedés, az értelem és az isteni Igazság közé ékelődve, magánál a forrásánál támadja meg a természetfeletti életet.

A tévedés a szemlélődés, következésképpen a megszentelődés ellensége

Fontos jól megértenünk, hogy a szemlélődés a lelki élet szükséges alapja. A modernista felfogásban a hit aktusát lényegében Isten belső és személyes megtapasztalására szűkítik le, amely a gyakorlatban eltekint a Kinyilatkoztatás külső tartalmától: az ilyen felfogás mindazt érthetetlenné és fölöslegessé teszi, amit az imént leírtunk.

> *„Mivel az a feladata, hogy Fiához vezetve a lelkeket eljuttassa őket az Életre, feltétlenül meg is kell óvnia őket mindattól, ami elhomályosítja Jézus Krisztusról való ismeretüket és eltéríti őket Tőle.”*

Világítsuk meg ezt a nehézséget egy konkrét példával. Ha már nem hiszem világosan és egyértelműen, hogy a szentmise a keresztáldozatnak az oltáron jelenvalóvá tett megújítása, akkor megváltozik a szemlélődésem és az a mód, ahogyan ezt a szentséget felfogom. Ennek következtében megváltozik az is, ahogyan imádkozom, a szentmisét bemutatom vagy azon részt veszek. Idővel magáról a keresztáldozatról alkotott felfogásom is megváltozik, mivel az azt megújító cselekmény jelentése és annak általam való megértése bizonyos módon eltorzult. Végül maga a Megváltás fogalma is átalakul, különösen engesztelő és Istent megengesztelő jellegét tekintve.

Ugyanez a folyamat megy végbe minden alkalommal, amikor valamely kinyilatkoztatott igazságot elhomályosítanak vagy meggyengítenek: sérül a szemlélődés, majd maga a keresztény élet is. Valójában ez felel meg annak, ami az egyetemes Egyházban az új misével történt. A példát pedig könnyen ki lehetne terjeszteni a Krisztus királyságába és elévülhetetlen közéleti jogaiba vetett hit elvesztésére, vagy annak a hitére, hogy az üdvösséghez feltétlenül a mi Urunkon keresztül kell eljutnunk; ennek elvesztése vezet ma a romboló ökumenizmus általános gyakorlatához.

Lelkünk édesanyjaként Szűz Mária alapvetően ökumenizmus ellenes

Világosan kitűnik tehát, hogy a Boldogságos Szűz Mária, a keresztény lélek ősmintája és a természetfeletti élet édesanyja, úgy irtózik a tévedéstől, ahogyan a bűntől is irtózik. Hivatása nem csupán az, hogy a keresztény élet példaképe legyen, hanem az is, hogy anyaként közölje ezt az életet a lelkekkel, és fejlődése során oltalmazza azt.

Mitől kell megóvnia? Mindattól, ami akadályozza, megsebzi vagy elpusztítja: az eretnekségtől és a bűntől. Így mélyebben megértjük, mit jelent eltiporni a Kígyónak, annak a fejét, aki „kezdettől fogva gyilkos" (Jn 8,44) és az Élet ellensége. Ahol a Sátán a hazugság és a bűn által halált terjeszt, ott Mária azáltal védelmezi az életet, hogy a lelkeket az Igazsághoz és a kegyelemhez vezeti.

Eltiporni a Kígyó fejét tehát azt is jelenti, hogy megsemmisítjük hazugságait: mindazokat a tévedéseket, amelyek megakadályozzák a lelkeket abban, hogy az isteni Igazságot a maga teljességében megismerjék, Szépségét szemléljék, és felkészüljenek örök birtoklására. A Sátán ugyanis minden művével ugyanazt a célt követi: elszakítani az értelmet az Igazságtól, hogy ezáltal a lelket elszakítsa Istentől.

A Boldogságos Szűz semmiképpen sem tűrheti, hogy Fiát, a megtestesült Igazságot csupán az Atyához vezető utak egyikének tekintsék; semmiképpen sem tűrheti, hogy az Igazságot és a tévedést egyenrangúként kezeljék az emberi méltóság és az igaz meg a hamis közötti választás hazug szabadságának nevében. Senki sem látja olyan világosan, mint a Szűzanya, hogy ha a lelkeket hagynák Jézus és Barabás között választani, azzal megtévesztenék és megvetnék őket.

Senki sem teheti annyira magáévá, mint a Szent Szűz, a mi Urunknak a zsidókhoz intézett válaszát: „Az az Isten műve, hogy higgyetek abban, akit ő küldött" (Jn 6,29). Ebben a műben Isten Anyjaként egyedülálló módon vesz részt: általa lép a világba az Atyától küldött Fiú.

Ezért ő az ökumenikus találkozók nagy hiányzója: zavaró a jelenléte, nem lehet meghívni őt ezekre. Olyan üzenet hordozója, amely összeegyeztethetetlen Assisi szellemével: rendíthetetlenül emlékeztet Fiának, Krisztus Királynak valamennyi lélek fölötti kizárólagos jogaira – más szóval az Igazság jogaira a tévedéssel szemben és az Egyház előjogaira a többi vallással szemben. Ha ott szót kaphatna, Anyaként és Királynőként szükségképpen arra emlékeztetné az embereket, hogy választaniuk kell: „Vagy az én Fiam, vagy a többiek!"

„Eltiporni a Kígyó fejét tehát azt is jelenti, hogy megsemmisítjük hazugságait."

Ezért szerepel a legszebb és legdicsőségesebb címek között, amelyekkel a liturgia – és így az Egyház – Máriát illeti, ez is: „Aki egymaga eltipor minden eretnekséget." Ez a cím

csodálatosan illik ahhoz, aki azt a küldetést és azt az eszközt kapta, hogy megszülje bennünk az isteni életet – magát a mi Urunkat –, és elvezessen bennünket az életszentségre.

Ezért a diadalmaskodó modernizmus jelenlegi zűrzavarában egyedül ő eszközölheti ki lelkünknek, hogy megőriztessék a tévedéstől és a közömbösségtől – ez utóbbi hol a tévedéshez vezet, hol pedig abból fakad: Assisi szellemének legérettebb és legártalmasabb gyümölcseként.

Egyedül a Szent Szűz vezetheti vissza az értelmeket az örök Igazsághoz, és térítheti meg őket, lehetővé téve számukra, hogy megismerjék Istent, és „lélekben és igazságban" imádják Őt (Jn 4,24).

Végül egyedül ő adhatja vissza az Egyház embereinek azoknak a pápáknak, vértanúknak és hitvallóknak a buzgóságát, akik mindenre készek, hogy megvédjék a katolikus Hitet, és megmutassák a világnak annak tisztaságát: magának az örök Igazságnak a tisztaságát tükrözve az időben és a történelemben.

Isten áldja Önöket!

Menzingen, 2026. november 4.

Don Davide Pagliarani

Jegyzetek

[1] Az igazság az értelem tökéletes megegyezése az általa megismert valósággal. Istenben pedig értelmének ereje végtelen, akárcsak az a valóság, amelyre irányul: magának Istennek a Léte. Ezért Isten a legfőbb Igazság.

[2] Az Igaz a Lét, amennyiben az értelem megismeri; a Jó a Lét, amennyiben az akarat kívánja vagy birtokolja.

[3] P. Réginald Garrigou-Lagrange O.P.: *A Megváltó édesanyja és a mi benső életünk*, első rész, II. fejezet, III. szakasz: „Mária mentes volt-e minden bűntől, még a bocsánatos bűntől is?", Párizs, Éditions du Cerf, 1948.